

Секція

**«МЕНЕДЖМЕНТ І МАРКЕТИНГ НА ТРАНСПОРТІ»
ГОЛОВА СЕКЦІЇ - д.е.н., професор В.Г.Шинкаренко**

УДК 65.012.32:629.48

**УДОСКОНАЛЕНЕ УПРАВЛІННЯ
ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ НА
ПІДПРИЄМСТВАХ УКРЗАЛІЗНИЦІ**

Абеленцева О.В., викладач (ХНУБА)

В умовах розвитку міжнародної торгівлі і споріднених їй видів діяльності, усіх окремих підприємств та галузей економіки на зовнішньому і внутрішньому ринках повністю залежить від того, наскільки їх продукція або послуги відповідають стандартам якості. Тому, я вважаю, що проблема забезпечення і підвищення якості продукції актуальна для всіх країн і підприємств. Від її вирішення в значній мірі залежить успіх і ефективність національної економіки.

З розвитком науково-технічного прогресу проблема якості не спрощується, а навпаки, стає складнішою. Тому вирішувати її традиційними методами, тобто лише шляхом контролю якості готової продукції, практично неможливо. Повинен бути комплексний, системний підхід, реалізація якого можлива лише в рамках системи управління якістю. Відомий американський спеціаліст Едвард Демінг ще в 1950 р. писав, що на 85% вирішення проблеми якості залежить не від людей, а від системи управління якістю.

В останні десятиліття одним із важливих механізмів гарантії якості стала сертифікація, яка переросла в норму торгових відносин будь-якого рівня. Сертифікація продукції пов'язана з оцінкою показників її якості, тобто вимірюванням їх з використанням певних засобів, достовірність і точність яких вивчає метрологія. Тому значно зростає роль метрологічного забезпечення якості продукції.

Укрзалізниця виступає за нові методи управління якістю залізничної продукції вітчизняних та зарубіжних виробників. Замість інспекційного і приймального контролю за продукцією на підприємствах у майбутньому розвиватиметься сучасна система менеджменту якості і технічного аудита. Розробка єдиних технічних вимог до продукції залізничного призначення покликана прискорити технологічний підйом залізничного транспорту України, задовольнити потреби в інноваційній і якісній продукції, підвищити експлуатаційну надійність залізничного транспорту при зниженні технічних і економічних ризиків. Досягненню поставлених цілей сприятиме впровадження на

підприємствах машинобудівної галузі системи постійного поліпшення якості продукції (на основі міжнародних стандартів) та зниження вартості її експлуатації на всіх етапах життєвого циклу.

Перехід до стратегічного керування якістю залізничної продукції має відбуватися в кілька етапів. Зокрема, спочатку потрібно розробити корпоративні стандарти, що визначають вимоги до продукції і системи менеджменту якості виготовлювачів, документи по добровільній сертифікації і декларуванню продукції. Разом потрібно розробити плани заходів щодо впровадження вимог стандарту IRIS.

На другому етапі Укрзалізниця планує взаємодію з виробниками продукції з питань впровадження основних елементів системи стратегічного керування якістю продукції, у тому числі за рахунок переходу на вимоги стандарту IRIS і застосування сучасних інструментів якості.

На третьому етапі повинно завершитися формування системи стратегічного керування якістю продукції, потрібної Укрзалізниці. Планується повний перехід на систему добровільної сертифікації, декларування продукції і системи менеджменту якості, почнеться активна взаємодія виробників продукції між собою об'єднання з метою забезпечення гарантованого постачання продукції високої якості. На кожному етапі потрібно тісне співробітництво Укрзалізниці з іншими членами Асоціації виробників та споживачів залізничної техніки.

УДК 658.310

**РОЗРОБКА АБСТРАКТНОГО
СЦЕНАРІЮ СТРАТЕГІЙ УПРАВЛІННЯ
ПЕРСОНАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА**

Водолажська Т.О., аспірант (ХНАДУ)

Моделювання процесу розробки різних видів стратегій здійснюють за допомогою різних підходів: системного, ситуаційного, процесного, об'єктно-орієнтованого та сценарного. Для опису процесу розробки стратегії управління персоналом найчастіше використовується процесний підхід. Однак, його основою є прийняття рішень, що ґрунтуються на фактах. Будь-які зміни, що відбуваються у зовнішньому та внутрішньому середовищі підприємства, викликають необхідність перегляду стратегії управління

персоналом. Врахувати такі зміни дає змогу застосування сценарного підходу, що набув широкого розповсюдження як альтернатива одноваріантним прогнозам розвитку майбутнього підприємства.

Формування А-сценарію (рамкового або абстрактного) здійснюють для загального уявлення про реалізацію процесу розробки стратегії управління персоналом. Вхідними об'єктами і ресурсними потоками А-сценарію є: P_1 – вихідні дані для встановлення видів бізнес-одиниць підприємства і їх стадії життєвого циклу (СЖЦ); R_1 , R_2 , R_3 та R_4 – відповідно інформаційні, матеріальні, людські та фінансові ресурси для розробки стратегії управління персоналом підприємства. Вихідним потоком є P – узагальнена стратегія управління персоналом.

Всередині рамки розміщені зображення операцій A_1, \dots, A_9 («операційна структура»), зв'язки (об'єктні потоки) між операціями, а також вхідні та вихідні стрілки. Операціями процесу розробки стратегії управління персоналом є: A_1 – встановлення кількості видів бізнес-одиниць підприємства і їх СЖЦ; A_2 – вибір підходу до формування стратегії управління персоналом залежно від СЖЦ бізнес-одиниці; A_3 – визначення компетенцій персоналу (наявних та (або) потрібних); A_4 – формулювання інструментальних стратегій з планування потреби в персоналі; A_5 – формулювання інструментальних стратегій з найму та звільнення кадрів; A_6 – формулювання інструментальних стратегій з мотивації персоналу; A_7 – формулювання інструментальних стратегій з контролю роботи персоналу; A_8 – розробка та вибір альтернативних рішень по кожному виду інструментальних стратегій; A_9 – узагальнення змісту стратегії управління персоналом.

Циркулюючими вхідними та вихідними внутрішніми потоками є: P_1 – вихідні дані встановлення видів бізнес-одиниць підприємства і їх СЖЦ; P_2 – вихідні дані для вибору підходу до формування стратегії управління персоналом залежно від СЖЦ бізнес-одиниці; P_3 – дані для встановлення наявних та (або) потрібних компетенцій персоналу; P_4 – невідповідність компетенцій інструментальних стратегій; $P_{4.1}$ – невідповідність компетенцій щодо планування потреби в персоналі; $P_{4.2}$ – невідповідність компетенцій щодо найму та звільнення кадрів; $P_{4.3}$ – невідповідність компетенцій щодо мотивації персоналу; $P_{4.4}$ – невідповідність компетенцій щодо контролю роботи персоналу; P_5 – можливі варіанти сформульованих інструментальних стратегій; P_6 – перелік альтернативних рішень за видами інструментальних стратегій; P – узагальнена стратегія управління персоналом.

Таким чином, розроблено сценарій реалізації цього процесу на абстрактному (узагальненому) рівні.

УДК 657.922

МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНКИ ПРАВА КОРИСТУВАННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ

*Гненний О. М., к.е.н., доцент,
Гненний М. В., к.е.н., доцент (ДНУЗТ)*

Актуальною проблемою сучасної оціночної діяльності в Україні є оцінка з метою визначення орендної плати місць встановлення антенно-фідерних пристроїв систем мобільного зв'язку, які розміщуються на дахах будівель, димових трубах та інших об'єктах, спеціально не призначених для устаткування зв'язку. Встановлення таких пристроїв на об'єктах, що знаходяться у державній або комунальній власності (у тому числі, таких, що знаходяться на балансі підприємств залізничного транспорту), ґрунтується на базі оренди місця установки (наприклад, ділянки даху будівлі). Надання державного або комунального майна у оренду вимагає проведення його незалежної оцінки з метою розрахунку орендної плати.

У цьому випадку, оцінка майна, як правило, не може бути проведена на ринковій базі. Це пов'язано з тим, що об'єктом оцінки виступає майно, яке не може бути самостійним об'єктом купівлі-продажу. Так, наприклад, дах є сумісною власністю усіх власників будівлі. Він не може бути відчужений як самостійний об'єкт окремо від будівлі. Отже, його оцінка не може базуватися на припущенні про відчуження майна, яке лежить у основі ринкової бази оцінки. Строго кажучи, дах (або його частина) як самостійний об'єкт не має ринкової вартості.

На думку авторів, вибір бази оцінки місць установки антенно-фідерних пристроїв повинен ґрунтуватися на аналізі мети оцінки. Так, оцінка проводиться для передачі об'єкта у оренду. Результат оцінки використовується для розрахунку орендної плати. При цьому об'єкт оцінки, як правило, не може бути відчужений як самостійний. З цього випливає, що оцінці підлягає не повне право власності на об'єкт, тобто майно, а певна частина прав власності, тобто майнові права, а саме – право розміщення антенно-фідерних пристроїв. Вартість цього майнового права вже може бути визначена. При цьому, на думку авторів, вид вартості слід визначити як обмежена ринкова вартість. Обмеженням у цьому випадку є покладене у основу оцінки припущення про надання об'єкта у оренду, що повністю відповідає меті оцінки. При цьому порівняльний методичний підхід до оцінки не може коректно використовуватися, оскільки не передбачається відчуження об'єкту.

На погляд авторів, оцінка вказаного